

Domácí bohoslužby v Poslední neděli církevního roku, 22. listopadu 2020

Lk 18, 1–8

Introit:

Bůh sám, Bůh Hospodin promluvil a volá zemi od slunce východu až po západ. Ž 50, 1

Pozdrav:

Milé sestry, milí bratři, vítám vás v těchto domácích bohoslužbách v poslední neděli v církevním roce a zdravím vás apoštolským pozdravem:

*„Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží a účastenství Ducha svatého se všemi námi.“
Amen. 2K 13,13*

Zazpívejme píseň 559, Ó ujmí ruku moji

Biblický text,

který nám poslouží jako základ kázání, je zapsán v Lukášově evangeliu, v 18. kapitole, ve verších 1. až 8.:

Vypravoval jim podobenství, aby ukázal, jak je třeba stále se modlit a neochabovat: „V jednom městě byl soudce, který se Boha nebál a z lidí si nic nedělal. V tom městě byla i vdova, která k němu ustavičně chodila a žádala: ‚Zastaň se mne proti mému odpůrci.‘ Ale on se k tomu dlouho neměl. Potom si však řekl: ‚I když se Boha nebojím a z lidí si nic nedělám, dopomohu jí k právu, poněvadž mi nedává pokoj. Jinak mi sem stále bude chodit, a nakonec mě umoří.‘“ A Pán řekl: „Všimněte si, co praví ten nespravedlivý soudce! Což teprve Bůh! Nejedná on právo svým vyvoleným, kteří k němu dnem i nocí volají, i když jim s pomocí prodlévá? Ujišťuji vás, že se jich brzo zastane. Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?“

Milé sestry, milí bratři!

Kdy se člověk modlí? Když věří.

Tedy, ne když věří, že by mohlo být lépe, nebo když věří, že by se to mohlo povést. Tehdy si přirozeně vyhrne rukávy a udělá všechno pro to, aby bylo lépe nebo aby se to povedlo. A udělá dobře. Žena v Ježíšově podobenství ustavičně chodí za soudcem a žádá jej, aby se jí zastal proti jejímu odpůrci. Chodí za tím, u koho může najít zastání. Nač by chodila za někým jiným? Důležitá je osoba zastánce. Že v příběhu je, vyvolává víru. A s tou vírou žena ustavičně chodí a žádá o zastání. Kdyby osoby, které může věřit, nebylo, neměla by koho žádat o zastání. Ale že má komu věřit, žádá. Že člověk věří svému zastánci, žádá jej o zastání. Že věří Bohu, modlí se k němu. Protože je zastánce v našem příběhu, protože je Bůh v lidském příběhu, modlíme se k němu o zastání. Je v našem příběhu jako Ježíš Kristus, v postavení zastánce jako Duch svatý. Jeho přítomnost, to že v našem příběhu je, vyvolává a bude vždy vyvolávat naši víru. Proto ustavičně přicházíme a modlíme se k němu.

Respektive, mohlo by to tak být. Ale může to být i jinak. Pravdou vždy zůstává, že v tom příběhu je žena a její potenciální zastánce. Mohlo by všechno proběhnout tak, jako v podobenství. Pakliže... Pakliže budu mít Ježíše Krista za přítomného Boha v mém příběhu, Ducha svatého za Boha – svého zastánce. Pakliže budu mít Boha za osobu s autoritou pro zastání se mě. Pakliže právě pro to se ve mně zrodí víra, ve které budu Boha ustavičně žádat o zastání, víra, ve které se budu chtít k němu ustavičně modlit. Ani jedno z toho u mě, člověka, zas tak jisté není...

Proč to u nás neprobíhá úplně tak jako v podobenství? Proč nepřicházíme a ustavičně nežádáme, nemodlíme se k Bohu? Snad není v příběhu světa, v našem příběhu? Nebo snad nemá tu autoritu, se kterou by se nás mohl zastat? Anebo z nějakého důvodu „nezjedná právo“? „Ujišťuji vás, že se těch, kteří dnem i nocí k němu volají, brzo zastane,“ říká Ježíš. „Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?“ Bez toho, abychom dovolili vzklíčit víře jemu, že je v našem příběhu, že je to ta postava s autoritou zastánce, že zjedná právo, záchranu, jej ve svém příběhu neuvidíme, proto k němu nebudeme dnem i nocí volat o pomoc. Sice to vůbec nevylučuje, že nám přesto zjedná právo, zastání, spásu, ale budeme schopni to bez víry vnímat? Anebo snad jenom nedosahujeme toho zoufalství, co žena v podobenství. V tehdejší době se ženy zastával manžel, když ho nebylo, pak syn nebo mužský blízký příbuzný. Když nikoho takového nebylo, byla žena odkázána na pomoc soudu, ale to bylo zastání velmi nejisté. Ovšem jediná, ač malá naděje. Jsou situace, také je známe, kdy je nutností bez ustání volat o zastání, jestliže věřím, že je zastánce, který může pomoci. Jediný. Jistě k tomu stačí i méně než zoufalství, i jenom zmatenost či bezradnost nebo obavy či strach, abychom volali k Bohu. Nemusíme to všechno nechávat na sebe a zcela se vyčerpat neustálým zápasem a neutuchajícím snažením s nejistým výsledkem. Ušetřili bychom si sílu a svěžích myšlenek a pozitivních emocí pro vytváření krásnějšího života a spravedlivějšího světa, dali bychom si více šancí nebýt otupělými a lhostejnými k nouzím druhých lidí a ostatního stvoření, k podobě poměrů ve společnosti i k obrazu a kvalitě svého vlastního života. Určitě bychom tím našli nějakých důvodů pro vlastní radost. A volali k Bohu za všechny, kteří potřebují pomoc a zastání, a za náš svět plný bezpráví, který nezná léků na svá trápení a ohrožení. Jestliže dopomůže k právu nespravedlivý soudce, což teprve Bůh! Tento svět a život v něm má svého zastánce.

Možná však jen já sám mám tak malou víru nebo žádnou víru, že ustavičně nevolám Boha o zastání. Přál bych vám všem, abyste ji měli a stále se modlili a neochabovali, protože víra Bohu otvírá uši k slyšení a oči k vidění jeho spásy. Víra propůjčuje i vytrvalost pro modlitby v časech, kdy Bůh se zastáním prodlévá a člověk za nic na světě neví proč, a zřejmě to ani nikdy vědět nebude, a rozumět tomu už vůbec ne. Paradoxně jenom víra vnímá a přijímá Ježíšovo ujištění, že se nás Bůh brzo zastane a zjedná právo. Proto člověk neustává ve volání dnem i nocí Boha o pomoc. Víra Bohu zastánci je matkou modliteb.

Bůh chce jako Syn člověka nalézt takovou víru na zemi. Bude ji hledat jako člověk, ne jako Bůh. Aby ji také všichni lidé mohli nalézt, protože pro ně je. Jako dar z nebes. Aby ji užívali jako pomoc pro sebe. Aby mohli věřit svému přítomnému zastánci, ustavičně ho volali a jistě se brzo dočkali záchrany od něho. Bůh hledá víru na zemi. Pro zemi je jí třeba. Aby země věřila ve zjednání práva, kde je domovem nespravedlnost a lidé i stvoření nemají zastání ani žádnou naději na ně. „Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?“ Amen.

Modleme se:

Bože, děkujeme, že vstupuješ do tohoto světa a života v něm jako Ježíš Kristus a zůstáváš tady jako Duch svatý, aby tě všichni mohli volat ke svému zastání. Děkujeme za víru, kterou tvoje přítomnost vyvolává. Děkujeme i za ujištění, které nám Ježíš dává, že modlitby těch, kdo k tobě volají, určitě brzo vyslyšíš a zjednáš jim právo. Prosíme, jestliže naše víra ochabuje čekáním na tvoje odpovědi, posiluj ji a povzbud' nás. Děkujeme, že se tak děje vždy ze slyšení a čtení tvých slov, děkujeme za dnešní podobenství.

Prosíme za každého člověka v našem světě, kterému se děje křivda a nikde nenachází zastání. Prosíme tě, vstupuj do jeho příběhu a zjednej právo. Dej všem vědět, že jsi na straně utištěných, přehlížených a oslyšených. Prosíme, naplňuj svět svou spravedlností. Bourej nespravedlivé systémy a bezprávní zřízení. Děkujeme za změny v naší společnosti v listopadu roku 1989. Odpusť nám, že svou liknavostí jsme nevyužili možnosti dotáhnout některé procesy dál a nevytvářeli poměry o mnoho bližší tvému království. Odpusť i naši nerozhodnost při odpírání zlu v jakýchkoli jeho podobách. Prosíme, posiluj všechny lidi, kteří pracují v samosprávách, státní správě, kterým je svěřena moc výkonná, zákonodárná i soudní. Obdarovávej je moudrostí, láskou a milosrdným chováním, dej jim mysl i srdce vnímavé pro to, co je spravedlivé a dobré, uč je úctě k těm, pro které pracují. Braň jim být licoměrnými. Přiveď je k vnímání svého postavení jako služby a své práce jako poslání.

Prosíme za církve, za sborová společenství, aby byla místy, kde spravedlnost vzkvétá, a všichni se mají ve vzájemné vážnosti. Prosíme za své rodiny, ochraňuj naše blízké od všeho zlého. Prosíme každý sám za sebe o tvou pomoc a tvé žehnání. Učiň víc, než zač my umíme prosit a co očekávat. Amen.

Modleme se Ježíšovou modlitbou:

Otče náš, který jsi v nebesích, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

Slyšme slovo na cestu:

Člověk narozený z ženy má krátký věk, avšak nepokoje do sytosti. Jako květ vzejde a zvadne, prchá jako stín a neobstojí. Přesto na něj upíráš svůj zrak. Jób 14, 1-3a

Přijměme požehnání:

Bůh pak všelike milosti, kterýž povolal nás k věčné slávě své v Kristu Ježíši, když maličko potrpíte, on dokonale vás učiň, utvrď, zmocni i upevni, jemuž sláva i císařství na věky věků. Amen. 1Pt 5,10n

Zazpívejme píseň 557, Otče náš nebeský

Miroslav Hamari